

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.827 van 21 juni 2001
in de zaak A. 92.241/XIV-3435.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
3. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat H. DE PONTHERE,
kantoor houdende te 8900 IEPER,
Lombaardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, XXX en
XXX, allen van Russische nationaliteit, op 22 juni 2000
hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van
26 mei 2000 tot weigering van verblijf met bevel om het
grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 87.961 van 14 juni
2000 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst
dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van
de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2000
waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE PONTHERRE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, XXX en XXX, allen van Russische nationaliteit, zijn in België binnengekomen op 10 november 1999, elk van hen houder van een Russisch

nationaal paspoort geldig van 17 februari 1999 tot 17 februari 2004, en hebben zich op 23 november 1999 vluchteling verklaard. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakten verzoekers gebruik van het Russisch, met behulp van een tolk.

1.2. Aangezien verzoekers over een visum beschikten dat uitgereikt werd door Italië, werd aan de Italiaanse overheid een verzoek tot overname gericht, waarop bevestigend werd geantwoord.

1.3. Op 26 mei 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van elk der verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering van elk van de beslissingen luidt als volgt :

"REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 5.2. van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990.
Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten en de Italiaanse overheid heeft in datum van 20/05/2000 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.
Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Italiaanse overheid.".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel het volgende aanvoeren :

"1. Schending van artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 3, 4 en 9 van de Dublin-overeenkomst dd. 15 juni 1990, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4 november 1950 doordat de bestreden administratieve beslissing vooropstelt 'bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden' terwijl verzoekers bij aangetekende brief dd. 29 maart 2000, deze specifieke elementen uitdrukkelijk uiteen hebben gezet en uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt dat deze brief werd gelezen, laat staan onderzocht;

Dat Uw Raad reeds bij herhaling heeft beslist dat uit de motivering dient te blijken of de administratie de stukken heeft onderzocht hetgeen in casu geenszins het geval is (o.m. R.v.St., 7de kamer, 20 november 1997, nr. 69.708);

Dat het Verdrag van Genève overigens aan de Vluchteling het recht geeft vrij het land te kiezen waar hij politiek asiel wenst aan te vragen, in casu België;

Dat art. 9 van de Dublin-overeenkomst voorziet dat iedere lidstaat die niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van de criteria vastgelegd in de overeenkomst, om redenen van humanitaire aard, in het bijzonder op grond van familiebanden of culturele gronden, kan beslissen, op voorwaarde dat de asielzoeker daarmee instemt, het asielverzoek te behandelen;

Dat de 'familiebanden' breed dienen geïnterpreteerd te worden overeenkomstig § 185 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status';

Dat het feit dat de verzoekende partijen, samen met haar 4 andere zussen, uitdrukkelijk gekozen hebben voor België als asielland, zelfs wanneer zij daarvoor een visum hebben dienen aan te vragen van een ander land van de Europese Gemeenschap, België verantwoordelijk maakt voor de asielprocedure voor de ganse familie, te meer daar België door de familie werd uitgekozen omwille van het feit dat de

Pinkstergemeenschap in België een erkende kerk is, hetgeen geenszins vaststaat voor Italië;

Dat de verwerende partij minstens diende te motiveren, waarom zij van mening was dat, ondanks de gegevens die de verzoekende partij kenbaar maakte, België de betrokkenen toch naar Italië doorverwees vermits de verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid beschikt; dat die appreciatiebevoegdheid medebrengt dat de overheid haar beslissing formeel dient te motiveren op een dusdanige wijze dat de betrokkene geïnformeerd is over de beweegredenen die de overheid ertoe gebracht hebben de beslissing te nemen, welke zij heeft genomen;

Dat de verzoekers overigens geen enkele culturele band hebben met Italië, terwijl de kinderen thans in België les volgen en ondertussen nederlands hebben geleerd, terwijl de ganse familie trouwe bezoekers zijn van de Protestantse tempel in Roeselare.";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"'Schending van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3,4 en 9 van de Dublin-overeenkomst, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het verdrag van Genève en van artikel 8 van het EVRM'.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

i.v.m. Votti Vladimir, werd als volgt geoordeeld 'België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 5.2 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990. Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten en de Italiaanse overheid heeft in datum van 20 mei 2000 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Italiaanse overheid'.

De redengeving was dezelfde voor de echtgenote, dame XXX en de dochter jonge dame XXX.

Toen verzoekers met hun negen kinderen in België toekwamen en zich op 23 november 1999 vluchteling verklaarden legden zij een Schengenvisum voor afgegeven door de Italiaanse ambassade in Moskou

verklaarden zij België gekozen te hebben omdat er ook gelovigen van de Pinkstergemeenschap zouden zijn. (stuk 37)

Uit de verklaring van dame Anastassia Votti blijkt dat zij België hebben gekozen 'omdat zij enkel in België willen wonen' (stuk 54)

Uit de overige gegevens van de vraagbaak blijkt dat de zussen van dame XXX in België asiel zouden hebben aangevraagd.

Die gegevens zijn echter niet de specifieke elementen voorzien door de Conventie van Dublin om de behandeling van de asielaanvraag te situeren in een ander land dan dat volgens de algemene regelgeving bevoegd is.

Het zijn voorkeurselementen geuit door betrokkene die niet in aanmerking kunnen komen om afwijkende behandelingen te verantwoorden.

De bewering geen banden te hebben met Italië en in België van integratie te genieten zijn van geen invloed, temeer daar verzoekers zijn aangekomen in België vanuit hun land van herkomst en noch economische, noch culturele banden hebben met dat land, alleszins niet meer of minder dan met een ander Schengenland zoals in casu Italië.

De beweerde band met België dient daarenboven te worden gerelativeerd nu verzoekers in geschriften op verschillende tijdstippen hebben verzocht naar een ander land te worden gestuurd voor zover het een protestants land betreft.

Wat de verwantschap betreft met in het Rijk verblijvende asielzoekers, zou het om familieleden en niet om gezinsleden gaan, zodat de toepassing van artikel 8 van het EVRM evenmin kan worden ingeroepen.

Het enig middel is niet gegrond.";

2.3. Overwegende dat verzoekers repliceren :

"1. De verzoekende partijen volharden in de middelen die zij ontwikkelden in hun verzoekschrift en waarop in feite niet wordt geantwoord door de verwerende partij.

2. Eerst en vooral wensen de verzoekende partijen er de nadruk op te leggen dat het stuk 138, waarnaar door de verwerende partij wordt verwezen, niet van de hand is van de verzoekende partijen, die dit stuk volstrekt ontkennen. Evenmin hebben de verzoekende partijen aan wie dan ook gevraagd om in hun naam een dergelijk stuk te schrijven.

3. In casu blijkt uit de motivering van de bestreden administratieve beslissing geenszins dat de administratie de stukken en de elementen, die de verzoekende partijen hebben aangebracht, zouden hebben onderzocht, zoals uiteen gezet in het inleidend verzoekschrift.

4. Ook het argument geput uit het Verdrag van Genève, dat elke vluchteling in principe het land mag kiezen, waarnaar hij wenst te vluchten, wordt niet behandeld door de verwerende partij.

5. Verder hebben de verzoekende partijen nooit beweerd dat de zusters van de tweede verzoekende partij 'gezinsleden' waren, maar hebben de verzoekende partijen verwezen naar § 185 van het 'Handbook on Procedure and Criteria for determining Refugee Status' dat het uitdrukkelijk heeft over 'familiebanden'.

6. De derde verzoekende partij stond overigens op het punt om in België in het huwelijk te treden, toen de ganse familie hals over kop uit hun huis werd gehaald en op het vliegtuig werd gezet richting Italië.";

2.4. Overwegende dat artikel 5.2 van de Overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990 bepaalt dat wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, de Lid-Staat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek; dat in onderhavige zaak verzoekers in bezit zijn van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten zodat de Minister van Binnenlandse Zaken een juiste toepassing van dit artikel heeft gemaakt; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 28 maart 2000 een schrijven hebben gericht aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin zij verzoeken dat België hun asielaanvraag zou behandelen; dat zij in deze brief vermelden dat zij samen met vier andere zusters, hun echtgenoot en kinderen naar België zijn gekomen en dat zij geen enkele band met Italië hebben, terwijl hun kinderen hier school lopen en Nederlands hebben geleerd; dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische of feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende moet zijn; dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de Minister van Binnenlandse Zaken met de brief van 28 maart 2000, die

hem is voorgelegd voor het nemen van zijn beslissing, heeft rekening gehouden; dat de bestreden beslissing enkel stelt dat "betrokkene geen specifieke elementen (heeft) aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden"; dat een dergelijke motivering, gelet op de brief van 28 maart 2000, niet afdoende is; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 mei 2000 tot weigering van verzoekers verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op éérentwintigduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éérentwintig juni tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.